

faa andet ud af dem end det, som ligger i dem, og stundom lægge Bederparten Udtalelser i Munden, som ikke ere sande. Det er det, det ærede Medlem har gjort. Det ærede Medlem kom jo med Udtalelser om, at jeg skulde have anført som Grund for at optage Laan, at vi maatte se nu at faa det, for senere var det maaste ikke saa let. Da jeg benægtede at have sagt dette, rettede det ærede Medlem Udtalelsen paa en saadan Maade, som jeg iøvrigt ikke i og for sig kunde have stort at indvende imod, saaledes nemlig, at jeg skulde have ladet falde en Bemærkning om Betimeligheden af Laanet. Jeg undrede mig dog over, at jeg skulde have ladet falde en saadan Bemærkning, for jeg havde aldeles ingen Grund om at have talt om noget saadant. Ved at efterse Tidenden maa jeg antage, at det hele er foranlediget ved, at det ærede Medlem har hørt fejl. Jeg sagde: „Man kan ikke godt laane til enhver Ting“ og saa har det ærede Medlem hørt: „til enhver Tid“. Saa vil man sige: det var altsaa en Fejltagelse, det ærede Medlem havde hørt fejl. Men det er noget mere. Jeg skal tillade mig kort at læse op, hvad der staar; det vil da vise sig, at han aldeles ikke maa have hørt, hvad jeg sagde forinden og bag efter. Efter at have gjort mine Betragtninger, hvorfor vi skulle laane til Jærnbanner, sagde jeg: „Det kan ikke nytte at henvise til, at kommer man til den Tid, da man mangler Penge, kan man optage Laan; thi Følgen bliver snarere, at man saa vil sige: Det have vi ikke Raad til, end at man laaner. Man kan nemlig ikke godt laane til enhver Ting, ikke til de løbende Marsudgifter. Det er naturligt at laane til Jærnbanner, thi“ o. s. v. Havde nu det ærede Medlem hørt de Ord: „man kan nemlig ikke godt laane til enhver Tid“, vilde han, hvis han havde hørt, hvad der gik forud, og hvad der kom bag efter, have sagt til sig selv: det kan ikke være „Tid“. Meningen er jo fuldstændig klar, men han har fiddet og fanget den enkelte Sætning og saa ventelig sagt til sig selv: den kunne vi bruge, naar vi skulle have Ordet, thi det kan udlægges, som om Ordføreren anbefaler, at man skal laane nu blot for at faa Penge (Det. Hansen: Det var dog ikke Meningen). Jeg tvivler paa, at det ærede Medlem har forstaaet det, som han sagde. — Det ærede Medlem talte saa om, at jeg havde sagt, at det ikke var et Principspørgsmaal, her var Tale om, men at han meget gerne kunde tage Ordet „Maksime“ i Stedet. Han udtrykte sig, som om jeg havde brugt

Ordet „Maksime“. Men det har jeg slet ikke brugt. — Han halede saa i Udvalgsbetænkningens Udtalelse om, at man for Tiden, da der er saa stor Udvikling i Samfundsforholdene og dermed følgende forøgede Udgifter, burde tage nogen Anstand og, indtil man fik bedre Oversigt, afholde Udgifterne til Jærnbannerne ved Laan. Af denne Udtalelse uledede det ærede Medlem, at vi havde ment, at man kun skulde faa Laanebestemmelserne ind, indtil den Tid maatte komme, da der ikke var noget som helst nyt at bruge Pengene til; thi saa vilde Tiden, da man ophørte at laane, aldrig komme. Det have vi naturligvis ikke sagt hverken skriftlig eller mundtlig. Mine Udtalelser gik omtrent ud paa følgende: Om man skal laane til Anlæg af Jærnbanner, er ikke et Principspørgsmaal, det er et Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, som maa bero paa, hvorledes Status er, hvorvidt man har Penge, og hvilke Opgaver man har at bruge disse Penge til. Det er ikke et Principspørgsmaal, men et Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, og det samme sagde jo ogsaa det ærede Medlem i sine Udtalelser i Dag. Han sagde, at han ikke kunde være med til at laane til denne Jærnbane, men hvis der kommer et Lovforslag til næste Aar om 20 Millioner Kroner til Kjøbenhavns Jærnbaneforhold, saa kunde man tage under Overvejelse, om man ikke skulde laane dertil. Det ærede Medlem staar altsaa akkurat paa samme Standpunkt, at det er et Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, om man skal laane til Jærnbaneanlæg; der er kun den Forskel, at han vil tage under Overvejelse, om man skal laane, naar der er Forslag om store Udgifter, medens jeg mener, at vi skulle tage de smaa Jærnbaneanlæg med, fordi de i Virkeligheden maa siges at være et Led i den store Udgift. Det kan der være forskellige Meninger om, men det er ganske tydeligt og klart, hvad jeg sagde. Jeg udtalte saa videre, at vi mente, at det for Tiden var hensigtsmæssigt at laane, idet der vel kan være Tider, hvor man afholder den Slags Udgifter af de løbende Indtægter, hvad der i og for sig er det ønskeligste, men at Forholdene nu ere af en noget ejendommeligt Bestaaffenhed. Det er nemlig tilstrækkelig oplyst ved de Tal, jeg før fremsatte, og som den højtærede Indenrigsminister for lidt siden var inde paa, at Statens Udgifter ere tagne til i langt større Omfang end Indtægterne; Udgifterne stige stærkt, samtidigt med, at Indtægterne forøges mindre stærkt, og samtidig med, at man gør den